

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΗΣ ΟΖΕΡΑΙΗΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ φυλ. 58)

Ἡ δὲ κυρία Λαμβέρτου ἵνα ἐξαλειψῇ τὴν ἀναισθησίαν ἐντύπωνσιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη τῆς ἠδύνατο νὰ ἐπαγάγῃ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, τὸν ἡσπασθῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου, μετὰ μειδιάματος θυμῆρος, καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τολμήσῃ ν' ἀνανεώσῃ τὰς ἀντιρρήσεις του.

Ἡ Καλὴ Γυναίκα ἦτο τῷ ὄντι συνειθισμένη εἰς τοὺς νυκτερινούς τούτους περιπάτους καὶ συνεχῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ὑπῆγαιεν εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν ἐκείνης, ἣν νῦν ὤρειλε νὰ διατρέξῃ, ὅπως ἐπισκεφθῇ ἀσθενεῖς, καὶ οὐδέποτε τῇ συνέβη δυσάρεστόν τι. Ἐγνώριζε κάλλιστα τὸν τόπον, καὶ αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ τῇ ἦσαν λίαν συνήθεις, ὥστε νὰ φοβηθῇ μὴ ἀποπλανηθῇ ἐν τῷ σκότει. Ἐκ τούτων λοιπὸν καταφαίνεται ὅτι ἐδύνατο ἄριστα νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ῥαβινούτου, χωρὶς νὰ τῇ ἐπέλθῃ καθ' ὁδὸν δυσάρεστόν τι γεγονὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρήμων ἐκείνων καὶ σκοτεινῶν ἀγρῶν.

Ἡ θερμοκρασία ἦτο γλυκεῖα, καίτοι δὲ ἡ σελήνη ἦτον ἄνωθεν τοῦ ὀρίζοντος, πυκνὸν ἄθροισμα νεφῶν διέκοπτε τὰς ἀκτῖνάς τῆς, αἵτινες ὡς ἐκ τούτου ἀμυδρὰν μόνον ἐξέχεον λάμψιν. Ἐκ διαλειμμάτων ἄνεμος σφοδρὸς ἔσειε τὰς κορυφὰς τῶν αἰγείρων, αἵτινες κτυπώμεναι πρὸς ἀλλήλας ἀπετέλουν μυκηθμόν τινα, ὅστις ἀντηχῶν ἐπὶ τῆς κοιλάδος καὶ τῶν παρακειμένων ὑψωμάτων, ἐσχημάτιζε καταπληκτικὸν τινα θόρυβον. Κατὰ τὰ διαλείμματα δὲ τῆς καταπαύσεως τοῦ θορύβου ἐκείνου, ἠκούοντο τὰ ἄσματα τῶν ἐν ταῖς φυλώμασι κεκρυμμένων ἀηδόνων.

Ἀδιάφορος πρὸς τὰ μελαγχολικὰ θέλητρά τῆς ἐαρινῆς ταύτης νυκτὸς ἡ Σουσάννα προὐχώρει μὲ βῆμα εὐθὺ καὶ ἀτάραχον, ἀποφεύγουσα ὡς ἐξ ὀρμευφύτου τοὺς αὐλακὰς ὑφ' ὧν διετέμνοντο αἱ ὁδοὶ, καὶ ἔφθασε μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ μεγάλῃ παρῳῇ τοῦ πύργου. Ἐκεῖ, ἡ πορεία κατέστη ἐπιπονωτέρα, διότι ἡ διπλῇ σειρὰ τῶν ἐκπτερῶθεν τῆς ὁδοῦ δένδρων, ἐπροξέεινε σκότος βαθύ· καὶ ὁμῶς ἐκείνη εἰσέδυε θαρραλέως ὑπὸ τὸν ἐκ φύλων θόλον ἐκείνον, ὅτε αἶφνης σταθεῖσα, ἐφάνη ἀκρωμένη.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μυκηθμοῦ τοῦ σείοντος τὰ δένδρα ἀνέμου, ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει ὀπισθεν αὐτῆς ὡς βάδισμα ἵππου ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ.

Ἠκροάσθη, ἀλλ' ὁ θόρυβος τῶν δένδρων δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ ἀκούσῃ καλῶς· παρατήρησεν ἐναγωνίως πρὸς τὸ μέρος, ἔνθεν τὸ ἐξάλλον ἐκεῖνο βάδισμα προῆλθεν, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ βαθύος σκότους, οὐδὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ. Ὁ πύργος μόνος ἐφαίνετο ὡς ἐκ τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ θέσεως, ἀλλ' οὐδὲν φῶς ὑπῆρχεν εἰς τὰ παράθυρα αὐτοῦ, καὶ τὰ πάντα παρείχον τὴν ὑπόθεσιν ὅτι οἱ κάτοικοί του περεδίδοντο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς νήδυμον ὕπνον.

— Εἶμαι τρελλή, ἐψιθύρισεν ἡ Σουσάννα. Ὅ,τι ὁ Διονύσιος μοι εἶπε περὶ τῆς ἀμάξης ἐκείνης μοῦ διέστρεψε τὴν κεφαλὴν. . . Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι ἤκουσα βάδισμα ἵππων ἐπὶ τῶν χαλίκων. . . ἀλλὰ πιθανὸν νὰ ἐξέλαβα ὡς τοιοῦτον τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου.

Ἐστράφη ἐν τούτοις πολλάκις, καὶ ἐπὶ τέλους διέκριεν ὄγκον μαῦρον καὶ ἀκίνητον ὑπὸ τὰ δένδρα τῆς παρόδου· πεπεισμένη ὅμως ὅτι τοῦτο ἦτο πλάνη τῆς φαντασίας μᾶλλον, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς· ἀλλὰ καὶ ἡ περιέργεια τὴν ἐξεβίαζεν ἀφ' ἑτέρου ἵνα ἐξακριβώσῃ τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο, ὅπερ προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς. Ἐνῶ δ' αὖτῃ ἠκολούθει τὴν ὁδὸν τῆς, θόρυβος βημάτων ἠκούσθη ὀπισθεν αὐτῆς· ἀλλὰ ποῖος ἐδύνατο κατὰ τοιαύτην ὥραν νὰ εὕρεθῃ εἰς τὸν μονήρη τοῦτον τόπον; Χωρὶς νὰ ταρταχθῇ ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἡ θαρραλέα Σουσάννα προὐχώρει ἀδιαλείπτως.

Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν· αἶφνης δὲ παρατήρησε σκιάν τινα ἐξελθοῦσαν μιᾶς τῶν ἀτραπῶν, ὁ δὲ πνέων μεθ' ὀρμῆς ἄνεμος, σείων τὰ λευκὰ ἱμάτια τῆς σκιᾶς ἐκείνης, ἐπροξέεινε φόβον εἰς πάντα θεατὴν. Ἡ Σουσάννα τότε ἐστάθη ἐξ ἐκπλήξεως μᾶλλον ἢ ἐκ τρόμου, ταῦτο χρόνως δὲ μελαγχολικὴ τις φωνὴ ἠρώτησεν ἀσθενῶς.

— Σεῖς εἶσθε, κυρία Λαμβέρτου;

Ἡ φωνὴ δ' αὕτη ἦν ἡ τῆς Αἰκατερίνης Ῥαβινότου.

Ἡ Σουσάννα, ἐναντίον τῆς διανοητικῆς αὐτῆς ἀναπτύξεως, δὲν ἦτον ἐντελῶς ἀπηλλαγμένη τῶν γελοίων ἐκείνων προλήψεων τῶν χωρικῶν· ἄλλως τε ἡ ἐρημία, ἡ σιωπὴ, τὸ σκότος, προσέβλεπεν σφοδρῶς τὴν φαντασίαν τῆς. Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον ἂν εὕρεται κινεμένη αἶφνης ἀπέναντι ἀνθρώπου πρὸ πολλοῦ πάσχοντος ἐξ ἀσθενείας θανατηφόρου, κατελήφθη ὑπὸ παραδόξου τινὸς ἰδέας. Ἀπεκρίθη ὅθεν ἡμισεία τῇ φωνῇ καὶ τρέμουσα.

— Τίς με φωνάζει; εἶνε ἀληθῶς ἡ Αἰκατερίνη 'Ραβινότου, ἡ μᾶλλον ἡ ψυχὴ της, ἥτις ἔρχεται νὰ μοι ἀναγγεῖλῃ ὅτι πολὺ ἀργὰ φθάνω, καὶ νὰ συστήσῃ αὐτὴ ἐξυτὴν εἰς τὰς δεήσεις μου;

Ἡ σκιὰ προσήγγισε πρὸς τὴν Σουσάνναν.

— Εἶμαι ἐγώ, καλὴ μου κυρία Λαμβέρτου, ἀπεκρίθη ἡ μελαγχολικὴ φωνή. Γνωρίζω ὅτι αἱ ὥραι μου εἶνε ἤδη μετρημέναι, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ εὐδοκήσῃ, πιστεύω, νὰ ζήσω ἀκόμη διὰ νὰ πράξω ὅ,τι με διέταξεν.

Τοὺς αἰνιγματώδεις τούτους λόγους εἰποῦσα ἡ Αἰκατερίνη, ἔθηκε τὴν παγετώδη αὐτῆς χεῖρα εἰς τὴν τῆς Καλῆς Γυναίκος, ὡς διὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ὀλοσχερῶς τῆς ἀμφιβολίας, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν εἰσέτι· ἀλλ' ἡ Σουσάννα ἀνέλαθεν ἤδη ἕλην τὴν τοῦ πνεύματος παρόρησάν καὶ μετὰ ταραχῆς εἶπε·

— Πῶς νὰ μὴ σὰς ἐπιπλήξω, Αἰκατερίνη, ὅταν σὰς εὐρίσκω ἐδῶ, μακρὰν τοῦ οἴκου σας, ἐκτεθειμένην εἰς τὸ ψῦχος; τῆς νυκτός, ἐνῶ εἴσθε εἰς ἀθλίαν κατάστασιν;

— Σουσάννα, δὲν μοι εἶπατε ὅτι εἰς ἀσθενείας, καθὼς τὴν ἰδικήν μου, ἀποθνήσκει τις ὄρθιος;

— Ἀλλὰ δικτὶ νὰ ἔλθητε σεῖς, ἐνῶ ἐγὼ κατὰ τὴν προσδιορισμένην ὥραν θὰ ἔμην εἰς τὸν οἶκόν σας;

— Ὅχι, ὄχι εἰς τὸν οἶκόν μου, Σουσάννα, διότι μέγας κίνδυνος ἐπικεῖται εἰς ὑμᾶς. . . Ἐγὼ ἄσφαλτον ἀσφαλέστερον, . . . ἀκολουθεῖτέ μοι. . .

— Ἀλλὰ ποῦ, Αἰκατερίνη; ἠρώτησεν ἡ Καλὴ Γυναίκα μετ' ἐκπλήξεως.

— Θὰ ἰδῇτε! ἔλθετε, ἔλθετε. . .

Καὶ ἡ ἀσθενὴς διαπεράσασα τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν τῆς Σουσάννης καὶ κλονιζομένη, ἐσύρθη πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν. Ἡ Κ. Λαμβέρτου, καίτοι ἡνιοκὸς, προσεπάθει νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτήρας καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς συνοδοιπόρου της. Ὅτι συνέβαινε τῇ ἐφάνετο ἀπίστευτον, ὑπερφυσικὸν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι διστέλει ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν πλάτης τινος τῆς φαντασίας· ἄρσεν ὅθεν νὰ τὴν ἔδηγῃ μηχανικῶς ἡ Αἰκατερίνη, τὴν ὁποίαν μόλις καὶ αὐτὴν, περιόποις οὖσα, ἐδύνάτο νὰ ὑποστηρίξῃ. Ἐν τούτοις ἡ πάσχουσα ἐφάνετο ὅτι εἶχε σχεδὸν τι προμελετημένον, δι' ὃπερ ἡ Σουσάννα ἐγκατέλειπτο εἰς ἐκείνην ἀνεῖς ἀντιστάσεως καὶ χωρὶς λόγον νὰ προφέρῃ.

Μετὰ βραχυχρόνιον ἀφύπναις αἱ δύο γυναῖκες ἐστάθησαν πρὸ μιᾶς τῶν ἀθλίων ἐκείνων καλυβῶν, αἵτινες ἦσαν εἰς τὸ τέμας τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ

ἀπετέλουν τὸ χωρίον, ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὁποίου ἦτον ἡ κατοικία τοῦ 'Ραβινότου. Τὰ πάντα ἐν τῷ χωρίῳ αὐτῷ ἐφάνιντο ὅτι ἐκοιμῶντο· ἐν τούτοις ἡ Αἰκατερίνη ἤνοιξε τὴν θύραν ἐνὸς οἰκίσκου, καὶ εἰσήγαγε τὴν Σουσάνναν ἐντὸς μικροῦ δωματίου, φωτιζομένου ὑπὸ μιᾶς καπνίζουσας λυχνίας· ἀφοῦ δὲ εἰσῆλθον ἀμφοτέραι, ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπίσθεν των.

Ἡ Καλὴ Γυναίκα ἦτον εἰς τὸ ἑπακρον τῆς ἐκπλήξεώς της· εἰς δὲ τὴν σκιερὰν λάμψιν τῆς λυχνίας ἤρξατο ταχέως ἐξετάζουσα τὸ δωμάτιον, ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσῆλθη διὰ τρόπου τοσοῦτον παραδόξου.

Τὰ ἐπιπλα ἦσαν παλαιὰ καὶ χονδρεῖα, οἱ δὲ τοῖχοι γυμνοὶ καὶ ἐφθαρμένοι· ἔργα δὲ τινα ῥαπτικῆς ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ἐρριμμένα ἐμαρτύρουν ὅτι τὸ δωμάτιον αὐτὸ κατοικεῖτο ὑπὸ γυναικός. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἐκτὸς τῆς Σουσάννης καὶ τῆς Αἰκατερίνης.

Ἡ Σουσάννα στραφεῖσα πρὸς τὴν σύντροφόν της ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ ἐξήγησιν τῶν ὕσων συνέβαινον, ἔμεινεν ἔκθαρτος βλέπονσα τὴν Αἰκατερίνην 'Ραβινότου, διότι ὁμοίαζε πρὸς φάντασμα τὸ ὁποῖον ὑπερφυσικὴ τις δύναμις ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ τάφου. Τὸ πρόσωπόν της εἶχε λευκότητα κηρίου, οἱ ὀρθαλμοὶ της ἦσαν ἀλαμπείς καὶ διεληγμένοι, τέλος τὰ λευκὰ καὶ κυματίζοντα ἐνδύματά της προσέθετον ἔτι εἰς τὴν φοβερὰν τῆς αὐτὴν θεάν. Ἐν τούτοις ἐνεργητικόν τι αἶσθημα εἶχε, φαίνεται, γαλθανίσει τὸ ἐτοιμοθάνατον αὐτὸ πλάσμα, διότι οὐδένα ἡ Αἰκατερίνη ἐδείκνυε δισταγμὸν, αἱ κινήσεις της ἦσαν ζωηραὶ καὶ ταχεῖαι, ὡς ἂν ἐφοβείτο μὴ, βραδύνουσα νὰ πράξῃ, κατέλειπε τὸ ἔργον της ἀτελές, τῆς ζωῆς της προκειμένης ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν νὰ ἐκλείψῃ.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ πενυχρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ἡ ἀσθενὴς ἔπεσεν ἐξηντηλημένη ἐπὶ παλαιᾶς τινος ἔδρας καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτῆς ἄφρονος καὶ ἀκίνητος. Ἡ Καλὴ Γυναίκα ἐφάνη τέλος ἀναγνώριζουσα τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο, καὶ ἰδοῦσα τὴν Αἰκατερίνην ὀλίγον συνελθοῦσαν, τὴν ἠρώτησε μετὰ περιπαθείας.

— Δὲν ἀπατώμαι, καλὴ μου, Αἰκατερίνη; Νομίζω ὅτι εὐρίσκόμεθα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ῥαπτρίας Φανσέττας. . . καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν ἀνεγνώρισα ταχύτερον τὴν οἰκίαν.

— Ναί, ναί, ὑπέλαβεν ἐναγωνίως ἡ Αἰκατερίνη, εἵμεθα παρὰ τῇ Φανσέττᾳ. . . γνωρίζετε ὅτι ὅταν

Ὑπάρχει νὰ ἐργασθῇ μακρὰν τοῦ οἴκου της, ὡς σήμερον, μοι ἐμπιστεύεται τὴν κλεῖδα τῆς οἰκίας της. . . . Αὐτὸ μοι ἐνέπνευσε τὴν ιδέαν νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐδῶ.

— Ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, Αἰκατε-
ρίνη, ἂν εἴχετε τι νὰ μοὶ εἴπητε, πῶς δὲν μ' ἐ-
περιμένατε εἰς τὸν οἶκόν σας;

— Ὁχι, ὅχι, διέκοψεν ἡ ἀσθενὴς παραφερομένη ἐδύνατο νὰ σὰς συναντήσῃ, καὶ ἴσως . . . Σουσάννα, Σουσάννα, ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς ἡχηρᾶς, θέτουσα τὴν παγερὰν χεῖρά της ὑπὸ τὸν βραχίονα τῆς Καλῆς Γυναίκος· ἐξοφλῶ σήμερον τὸ χρέος ὑπερ ὀφείλω πρὸς ὑμᾶς. Ὑπῆρξατε ἀγαθὴ πρὸς ἐμὲ, μοὶ ἐδείξατε οἶκτον, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος μὲ ἀπέφρυσεν, ὅπως μὲ συνδράμητε, κατεφρονήσατε τὴν τυφλὴν ὁργὴν τοῦ συζύγου μου . . . τώρα καὶ ἐγὼ σὰς σώζω τὴν ζωὴν . . . Ἐξοφλήσαμεν.

Οἱ παράδοξοι οὗτοι λόγοι ἀπαγγελλέντες με-
φάνην διακεκομμένην, ἐπεκύρωσαν εἰς τὴν καλὴν
Γυναῖκα τὴν ιδεάν ὅτι ἡ Αἰκατερίνη κατείχετο
ὑπὸ πυρετοῦ καὶ παραφροσύνης· ὥστε ἵνα μᾶλ-
λον βεβαιωθῇ ἐλάβετο τὸν σφυγμὸν τῆς ἀσθενοῦς
καὶ προσεῖχεν εἰς τοὺς κτύπους αὐτοῦ. Παρὰ τὴν
συνήθη δ' ἀταραξίαν της, δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ
τὴν ἐκπληξίν της, παρατηρήσασα ὅτι τὸ αἷμα
δὲν ἐκυκλοφορεῖ πλέον εἰμὴ λίαν βραδέως ὑπὸ τὴν
διαφανὴ ἐπιδερμίδα τῆς χειρὸς της.

— Αἰκατερίνη, ἀνέκραξε, δὲν ἔπρεπε νὰ ᾄδῃς ἐδῶ!
αὐτὸς ὁ περίπατος, τὸ ψῆχος τῆς νυκτός, αἱ πα-
ράδοξοι αὐταὶ ἀνησυχίαι, ἐχειροτέρευσαν τὴν κα-
τάστασίν σας, καὶ φοβοῦμαι . .

— Μὴ φροντίζετε πλέον δι' ἐμὲ, εἶπεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐνῶ ἑλαφρόν μεδιόματι ἐξωοιγοῦναι τὸ πελιδνὸν πρόσωπόν της. Ὅλιγον εἰσέτι μοὶ ἐναπολείπεται νὰ πράξω, καὶ καιρὸς ὑπάρχει ἀδόμη.

Καὶ ἐγερθεῖσα δι' ὑπερανθρωπίνου ἀγῶνος, ἔ-
πασε, πρὶν ἢ ἡ Σουάννα μαντεύσῃ ὅποια ἦτον ἡ
πρόθεσίς της, εἰς τὰ γόνατα τῆς Καλῆς Γυναίκος,
λέγουσα μετὰ ψωνῆς ἱκετευτικῆς,

— Ἐλεος, κυρία, ἔλεος ὑπὲρ αὐτοῦ . . . Σὺς τὸ
ζητῶ ἐν ὀνόματι ἐμοῦ, ἐν ὀνόματι τῶν τέκνων μου.

— Διατί μου ζητεῖτε ἔλσοι; Αἰκατερίνη; εἶπεν
ἡ Κ. Λαμβέρτου μετ' ἐκπλήξεως· δὲν μὲ ἐλυπή-
σατέ ποτε. Ὡς; παρακαλῶ, ἐγέρθητε· μόνον ἐνώ-
πιον τοῦ Θεοῦ γονατίζει τίς.

— Καὶ ὁμως, Σουσάννα, δὲν θὰ ἐξεθῶ πρὶν ἢ μὲν
ὑποσχεθῆτε νὰ συγχωρήσητε ἓνα ἔνοχον, ὅστις ἐ-
σχεδιάσῃ κατὰ ὑμῶν ἀποτρόπαιον ἐγκλημα.

— Ἐσυνέθισα νὰ συγχωρῶ τοὺς ἐχθρούς μου Αἰ-
κατερίνη, καὶ δὲν δυσκολεύομαι νὰ σᾶς παρασχω-
ῶ, τι μοῦ ζητεῖτε . . Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, σᾶς παρακα-
λῶ, ἀφήσατε αὐτὴν τὴν θέσιν, ἥτις μὲ στενοχωρεῖ
καὶ ἐλαττώνει τὴν ὀλίγην δύναμιν, ἥτις σᾶς μένει.
— Τότε, εἶμαι ἥσυχος, εἶπεν ἡ πτωχὴ ἀσθενὴς,
καθημένη ἐπὶ τινος ἑδρας τῇ συνδρομῇ τῆς Σου-
σάννης. Γνωρίζω τί σημαίνει ἡ ὑπόσχεσις τῆς
Καλῆς Γυναικὸς τῆς Ὑζερραίνης, καὶ θὰ σᾶς εἴπω
τὰ πάντα.

Καὶ μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν, καθ' ἣν ἀνέλαθε
δυνάμεις, προσέθηκε με φωνὴν ὑπόκωφον.

— Σουσάννα, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην εἰς ἀνθρω-
πος ἐμελλε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν οἶκόν σας, διὰ νὰ
σὰς δολοφονήσῃ ἐνῶ ἐκοιμᾶσθε. . . Ἐπειτα ὅπως
κρύψῃ τὸ ἔγκλημά του ἤθελε βάλει πῦρ εἰς τὴν
Ὀζεραΐνην. . . διὰ νὰ σὰς σώσω λοιπόν, σὰς ἔφε-
ρον κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐνταῦθα. . . Μείνατε ὅ-
λην τὴν νύκτα μαζί μου, καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἀνεδέ-
χθη νὰ πράξῃ τὸ ἔγκλημα, ἀφοῦ δὲν σὰς εὔρη,
δὲν θὰ δυνήτῃ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ! . . . Ἀδίκηφρον
εἶνε ἂν αὔριον μάθῃ ὅτι ἐγὼ σὰς διέσωσα ἀπὸ τὸ
μῖσός του· θὰ ἤμαι τότε νεκρά, καὶ δὲν θὰ φοβοῦ-
μαι πλέον τὴν ὀργὴν του.

Τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην ἀποκάλυψιν ἀκούσα-
σα ἡ Σουσάννα, οὐδὲν σημεῖον φόβου ἔδειξεν. Οἱ
χαρκατῆρες τῆς οὐδύλως ἡλλαξάν, καὶ ἐκ λεπτό-
τητος πλήρους χριστιανικῆς ἀγάπης, δὲν ἠθέλησεν
οὐδὲ τοῦ ἐνόχου τ' ὄνομα νὰ ἐρωτήσῃ.

— Αἰκατερίνη, εἶπε μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς, ἐννοῶ
ἤδη ὅλην τὴν διαγωγὴν σας· ἐννοῶ διὰ τί ἐν τῇ
φοβερᾷ στιγμῇ καθ' ἣν μέλλετε νὰ ἐμφανισθῆτε
πρὸ τοῦ Θεοῦ, ἐξεδιάσκατε τὴν φύσιν· σὰς ὑπό-
σχονται λοιπὸν νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν
ὅπως προστατεύσω τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον κατὰ
τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, ἂν ᾔθελεν ἐπεκτείνειν
ἐπ' αὐτοῦ τὴν τρομερὰν χεῖρά της. Μόνον, προσέ-
θηκε μετὰ θερμότητος, εἶπατέ μοι, πρὸς Θεοῦ! ὁ
Διόνυσιος κατὰ τὴν ὥραν ταύτην διατρέχει κίν-
δυνόν τινα;

— Δὲν πιστεύω, Σουσαννα, ὑπέλαβεν ἡ Αἰκατερίνη, καὶ οὐδὲ θὰ ἐτόλμα νὰ τὰ βάλῃσι μὲ τὸν Διόνυσιον· γνωρίζω ὅτι σὰς μόνον ἀπειλοῦσι, διότι σὰς μόνον φοβοῦνται.

— Ἐμὲ, Αἰκατερίνη; Φεῦ! γνωρίζετε ὅτι εἰς οὐ-
δένα ἔκαμα καλόν.

— Δότε μοι μιᾷς στιγμῆς προσοχὴν, ὑπέλαβεν ἡ Αἰκατερίνη μὲ φωνὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σβεν-

νυμένην, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μοὶ δώσῃ δύναμιν ὥπως σὰς εἶπω ὅ,τι εἶνε ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζητε. . . Δὲν εἶνε ἔνοχος ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου ἐγὼ εἶμαι σύζυγος· διότι αὐτὸς γίνεται ὄργανον ἐτέρου χαυνωδαστέρου καὶ σκληροτέρου, δηλαδὴ τοῦ κυρίου τῆς Ὁζεραιῆς. . . Εἶχον πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς φροντίδας, τὰς λίαν ἀνωφελεῖς βεβαίως, τὰς ὁποίας μοὶ προσέφερε καὶ τὸν ἐθεώρουν ὡς εὐεργέτην. Χθὲς ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον ἀγνωστὸ ἐπὶ τίνι προφάσει· γνωρίζετε δὲ ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου ὑποφέρω συνεχεῖς λειποθυμίας, σημεῖα βέβαια τοῦ προσεχοῦς θανάτου μου. "Ὅταν εἰσῆλθεν ἡμῖν λειποθυμημένη, ὥστε μήτε ὁ Ραβινότος, μήτε αὐτὸς ἐσυλλογίζοντο δι' ἐμὲ, ἴσως δὲ καὶ μ' ἐνόμισαν νεκρὰν, διότι ἔβριψαν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ὑφασμά τι. . . "Ὅταν ἀνέλαβα τὰς αἰσθήσεις μου δὲν τοὺς ἐνόουν. Ὁ ἥχος τῶν φωτῶν τῶν ἡτο βόμβησις τῆς εἰς τὰ ὦτά μου, ἀλλὰ πάραυτα οἱ λόγοι τῶν κατέστησαν μάλλον εὐδιάκριτοι, ἐφ' ὅσον ἡ συναίσθησις μοὶ ἐπανήρχετο, ὥστε ἤκουσα χωρὶς νὰ θέλω ὅ,τι ἔλεγον. Ὁ Ραβινότος ὠμίλει τὴν στιγμὴν ἐκείνην περὶ ἐνὸς νέου, τὸν ὁποῖον συνήντησεν ἐδῶ, μετημφισμένον εἰς χωρικὸν, καὶ ὁ Γρανσάμ τῷ ἀπηύθυνε περὶ αὐτοῦ μυρίας ἐρωτήσεις, ἐνδιαφερόμενος φαίνεται πολὺ. — «Καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ πράξω τίποτε κατ' αὐτῶν, ἀνέκραξε μετὰ μανίας, ἐφ' ὅσον ἡ παληόγρηα ἐκείνη μὲ ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν της. . . Καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἐξοντώσω ἐκείνους τοὺς ὁποῖους μισῶ! . . . ἕνεκα τῆς ἀχρείας ἐκείνης. . .»

— Ἐγὼ δὲν ἐπίστευον κατ' ἀρχάς, προσέθηκεν ἡ Αἰκατερίνη, ὅτι ὠμίλουν τοιοῦτοτρόπως διὰ σὰς, Κ. Λαμβέρτου· ἀλλ' ἡ συνέχεια τῆς ὁμιλίας δὲν μοὶ ἄφησε ἀμυῖαν ἀμφιβολίαν.

— «Λοιπὸν, αὐθέντα, ἔλεγεν ὁ ἄλλος, πρέπει νὰ δοθῇ ἐν τέλος μὲ τὴν ἐχθράν σας· καὶ σὰς βοηθῶ, ἂν ἀγαπάτε.

— «Σοὶ δίδω ὅ,τι θέλεις. . . τὴν περιουσίαν μου ἂν ζητήσης· ἀλλ' ἀπάλλαξέ με τῆς ἀνυποφόρου αὐτῆς τυραννίας.

— «Γνωρίζετε, αὐθέντα, ὁποῖα εἶνε αἱ συμφωνίαι μου.»

Μοὶ ἐφάνη τότε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὄραν τινῶν, οὓς ὁ Ραβινότος εἶχεν ὑποβάλει, καὶ ὁ κύριος τῆς Ὁζεραιῆς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποδεχθῇ· ἀλλ' ἤδη ἡ ναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ. Ὁ Ραβινότος τῷ ἐπαρρούσας χαρτόσημόν τι, καὶ ἤκουσεν πάραυτα τὸν τριγμὸν γραφίδος ἐπὶ χαρτοῦ.

Μὴ μοὺ ζητεῖτε ἄλλο περισσότερο, φιλότατη μου εὐεργέτρια, διότι δὲν δύναμαι νὰ διηγηθῶ ἐν ὅλῃ τῶν τῇ λεπτομερείᾳ, τὴν καταχθόνιον συνωμοσίαν, τὴν ὁποίαν ἐσχηματίσαν, ἀφοῦ ὁ Ραβινότος ἐθηκεν εἰς τὸ θυλακίον τοῦ τὴν ὑπογραφεῖσαν ἤδη συμφωνίαν. Ἐνόησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φόνου καὶ πυρπολισμοῦ, μ' ὅλον ὅτι ὠμίλουν ἀλληγορικῶς, καὶ ἂν δὲν εἶχον τοιαύτην ἀδυναμίαν βεβαίως ἤθελον ἐκτρέψαι κραυγὰς φρίκης. Ὁ Γρανσάμ ἐλάλει ὀλιγώτερον, ἀλλ' οἱ λόγοι του ἐπροξένουν τρόμον. . . Τέλος ἀπεχωρίσθησαν, τῶν πάντων συμφωνηθέντων, ἐκτὸς μόνης τῆς ἡμέρας τῆς πραγματοποιήσεως. Σήμερον δὲ τὸ πρῶτ' ἤκουσα τὸν Ραβινότον νὰ λέγῃ ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς Τρεβίλλην διὰ μίαν ὑπόθεσιν του, καὶ ὅτι ἐσκόπευε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸν φίλον τοῦ Τάβουρε, ἕνα γέροντα φλύαρον. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι ἡ ἀπόπειρα ἔμελλε νὰ γείνῃ τὴν νύκτα ταύτην, διότι ἐγνώριζον ὅτι τὸ ταξείδιον τοῦτο σκοπὸν εἶχε ν' ἀποτρέψῃ πᾶσαν ἀπὸ τοῦ ἐνόχου ὑπόνοιαν. Τότε παρέκάλεσα τὴν Φανσέτταν νὰ ἔλθῃ γὰρ σὰς εἰδοποιήσῃ ὅτι θέλω νὰ σὰς ἶδω, βεβαίᾳ οὕσα ὅτι ὁ Ραβινότος δὲν ἐδύνατο νὰ σὰς συναντήσῃ καθ' ὁδόν, διότι ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπόψε περὶ τὴν δεκάτην ὥραν εἰς Τρεβίλλην δι' ἀγνώστων ἀτραπῶν, ὥστε νὰ μὴ τὸν συναντήσῃ κανεὶς. . . "Ὅπως δὲ μὴ ἡ ἐπιθυμία μου ἀποτύχῃ, ὑπερέβην τὴν ἀσθενειάν μου καὶ ἦλθον πρὸς συνάντησίν σας. . . Τώρα λοιπὸν γνωρίζετε πάντα· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπαναλάβητε ὅτι θὰ λάβητε οἶκτον διὰ τὸν πᾶν τῶν πτωχῶν τέκνων μου.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, σὰς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε μετὰ σπουδῆς ἡ Κ. Λαμβέρτου ἐγχειρομένη, ἀλλ' ἐκ τῆς διηγήσεώς σας βλέπω ὅτι ὁ Διονύσιος δὲν εἶνε ἐξησφαλισμένος κατὰ παντὸς κινδύνου. Ἄν ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος (συγχωρήσατέ μοι, Αἰκατερίνη, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια μὲ παραφέρει) θέσῃ πῦρ εἰς τὴν ἐπαυλιν καὶ ὁ υἱός μου ἐν τῷ ὕπνῳ του περικυκλωθῇ ὑπὸ φλογῶν; Εἶμαι μήτηρ ὡσαύτως, Αἰκατερίνη, καὶ πρέπει νὰ ἀγρυπνῶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱοῦ μου! Ἄλλως πρέπει νὰ εἰδοποιήσω εἰς Ὁζεραιὴν διὰ νὰ φυλάττωνται. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ κατηγορήσω τὸν σύζυγόν σας, ἀλλὰ πρέπει καὶ ἐπιδεξιῶς νὰ ἐμπαιδίσω τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἀναχωρῶ, ἀναχωρῶ ἀμέσως. . . Χαῖρε, πτωχή μου Αἰκατερίνη, ἤθελον νὰ μείνω πλησίον σας ἵνα σὰς συνδράμω καὶ παρηγορήσω· ἀλλὰ καθήκον ἀπαραίτητον μὲ προσκαλεῖ εἰς τὸν οἶκόν μου.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐφάνη ἀναλαβοῦσα πρὸς στιγμήν τὰς ἐξαντληθείσας δυνάμεις της. Ἐρρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Καλῆς Γυναίκης, καὶ κλαίουσα τῇ εἴπῃ μετὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς.

— Ὅχι, ὅχι μὴ ἐξέλθῃτε. . . Σὰς ἐπαναλαμβάνω, Σουσάννα, σεῖς μόνη ἀπειλίσθη. ὦ! ἀκούσατε τοὺς λόγους μου, ὁ υἱός μας τίποτε δὲν ἔχει νὰ φοβῆται.

— Ἡ διαβεβαίωσις αὕτη δὲν μοι ἀρκεῖ, εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναίκα ἀκαρδάντως. Ἡ ζωὴ μου δὲν εἶνε τίποτε· εἶμαι γραία καὶ θὰ ἀποθάνω . . . ἀλλ' ἐκεῖνος . . . ὁ υἱός μου. . . Ὁ Διονυσίος μου . . . ; Ἀφήσατε, ἀφήσατε νὰ φύγω, Αἰκατερίνη. Τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν δύναται νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ ὑπάγω ὅπως βεβαιωθῶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ ὅτι ὁ Διονυσίος εἶν' ἐξησφαλισμένος κατὰ παντὸς κινδύνου.

Καὶ διέφυγεν ἡσυχος ἀπὸ τοὺς βραχίονας τῆς ἀσθενοῦς, ἥτις καταβληθεῖσα ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἀγώνων, ἔπῃσε σχεδὸν λειποθυμημένη ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς· ἡ δὲ Σουσάννα ἀφοῦ ἀρμοδίως τὴν ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς, ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν ὁ κρότος ὀχήματος κυλινδουμένου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν προσέβαλε τὴν ἀκοήν της.

Ἐν τῷ ἀπλουστάτῳ τούτῳ κατὰ τὸ φαινόμενον γεγονότι ὑπεκρύπτετο ἰδιαίτερα τις περίπτωσις, ἥτις προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν της. Ὁ κρότος δὲν ἐφάνετο ἐρχόμενος ἐκ τῆς μεγάλης ὁδοῦ ἥτις διήρχετο πρὸ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐκ τῆς παρόδου αὐτῆς τῆς Ὁζεραίνης· καὶ μολοντί ὠδεύε μετὰ προσοχῆς, ἥκουεν εὐδιακρίτως τὸ κύλισμα τῶν τροχῶν καὶ τὸ βᾶδισμα τῶν ἵππων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τούτων.

Ζωηρὰ περιέργεια ἡ μᾶλλον εἰδός τι προκισθῆματος διήγειρε τὴν Σουσάνναν ὅπως ἴδῃ διὰ τῶν θυρίδων τοῦ οἴκου· καθ' ἣν στιγμήν ἡ Καλὴ Γυναίκα ἀπγλιπίζετο νὰ φθάσῃ ἐν καιρῷ ὅπως ἴδῃ, φωνὴ τις ἀνδρική ἠκούσθη ἔξωθεν.

— Σταθῆτε! δι' ὄνομα Θεοῦ! βλέπω πῶς εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην διὰ μέσου τῶν παραθυροφύλλων, καὶ ἴσως ἐδῶ δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν βοήθειάν τινα.

Καὶ ὄντως τὸ ὄχημα ἐστάθη, καὶ ταυτοχρόνως σχεδὸν ἐκτύπησεν τὴν θύραν μετὰ σφοδρότητος.

Τὸ σκότος ἦτο βαθὺ ἔξωθεν· ἐν τούτοις ἡ Καλὴ Γυναίκα ἐβεβαιώθη ῥίψασα βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὅτι ἡ ἁμαξά ἥτις ἐστάθη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ οἴκου τῆς βαπτρίας, ἦτο ταχυδρομικόν τι ὄχημα μὲ δύο ἵππους, ἐφ' ἐνὸς τῶν ὁποίων ἐκάθητο ὁ ὀδηγός· εἰς δὲ ἀνθρώπος ἐφάνετο ἐντὸς τῆς ἁμαξῆς ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων κεκλιμένος.

Ἡ Σουσάννα ὁμως ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστήσῃ ὕλιν αὐτῆς τὴν προσοχὴν ἐπὶ ἐκείνου μᾶλλον, ὁ ὁποῖος καταβάς τῆς ἁμαξῆς, εἶχε κτυπήσει τὴν θύραν καὶ ἵστατο ἤδη ἐνώπιόν της.

Ἦτον οὗτος ὁλοσχερῶς κεκαλυμμένος· ἐντὸς εὐρέως μανδύου, ὅστις τοῦ ἐκρυπτε τὴν ἐνδυμασίαν καὶ μέρος τοῦ προσώπου του· πῖλος δ' ὁδοπορικὸς ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του, ὥστε καὶ ἡ νύξ ἂν δὲν ἦτο τοσοῦτον σκότεινῇ, ἀδύνατον ἀπέβαινεν εἰς τὴν Καλὴν Γυναίκα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ νὰ κρίνῃ ὁποῖος ἦν ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος. Ἀφ' ἑτέρου, ἂν αὕτη ἐξέταζε τὸν ξένον ἐπιμελῶς, καὶ ὁ ξένος ἐφάνετο λίαν ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ πρὸς τίνα ἐλάλει· ἀλλ' ἡ Σουσάννα, προστατευομένη ὑπὸ τῆς σκιᾶς τῆς οἰκίας, δὲν διεγινώσκετο εὐκόλως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀνάγκη ἥτις τὸν ἐβίαζε νὰ σταθῇ, ὑπῆρχε λίαν κατεπεύγουσα, ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης· εἴτε ἐκ τοῦ μανδύου, ὅστις τοῦ ἐκάλυπτε τὸ στόμα, εἴτε ἐκ συκινήσεως·

— Κυρία, λαμβάνετε τὴν καλὸσύνην νὰ συνδράμητε μίαν γυναῖκα, ἥτις κατὰ τὸν δρόμον ἐλειποθύμησε καὶ ἡ κατὰστασις αὐτῆς εἶνε πολὺ κινδυνώδης·

Ἡ Σουσάννα δὲν ἀπεκρίθη, καταληφθεῖσα ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη δὲν ἦτο νέα εἰς αὐτήν· ὁ δὲ ξένος μὴ λαθὼν ἀπάντησιν, ἐπανελάβε μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ζωηρότητος.

— Μὲ ἀκούετε, κυρία; ἡ μὴ ὁμιλῶ γλώσσαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοεῖτε; Σὰς ἐρωτῶ ἂν δύνασθε νὰ δώσητε ἐν ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος εἰς μίαν κυρίαν, ἥτις πάσχει; Εἰμὶ διαταθειμένος, προσέθηκε παρὰ χρεῖμα, νὰ σὰς ἀνταμείψω γενναίως διὰ τὰς ὑπηρεσίας σας.

Ἡ Καλὴ Γυναίκα ἀνεγνώρισε πλέον ἀξιώλογα ὁποῖος ἦτο ὁ ξένος.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀμοιβῆς, κύριε Ἀλφρέδε Δουκλέρκ, εἶπε μετ' ἀξιοπρεπείας. Ἀφετέ με νὰ ἶδω τὴν πάσχουσαν καὶ δύναμαι νὰ τὴν συνδράμω, διότι ὑποθέτω ἤδη τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ της.

Καὶ ἠθέλησε, καταλιπαρῶν τὸν μανδυαφόρον νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὸ ὄχημα.

Ὁ Ἀλφρέδος Δουκλέρκ, διότι ἦτο πραγματικῶς αὐτὸς, ἔμεινε κεραυνόβλητος συναντήσας ἐν τῷ προσώπῳ πρὸς ὃ ἀπηθύνετο, τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἣν ὀλιγώτερον ὑπέρποτε ἐπεθύμει νὰ συναντήσῃ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν. Ἀλλὰ συνῆλθε πάρκατα καὶ βλέπων ὅτι ἡ Σουσάννα ἤθελε νὰ ἐκβιάσῃ

τὴν διάθεσιν, τὴν ἐδράζατο ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Σεῖς εἰσθε, Κ. Λαμβέρτου; Ἡ τύχη ἄρα ἡ ὀλεθριότης τις καταχθονία σᾶς ἐρρίψε πάλιν εἰς τὸν δρόμον μου;

— Ἡ θεία Πρόνοια, κύριε, ἥτις θέλει νὰ ἀπαλλαγῇ ὑμᾶς ἐνὸς ἐγκλήματος καὶ τὴν συνένοχόν σας τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος... Ἄφετέ με νὰ ὑπάγω, ἐξηκολούθησε προσπαθοῦσα ν' ἀπαλλαχθῇ, πρέπει νὰ ὁμιλήσω τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἥτις πάσχει, πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ...

— Μὴ ἐνδιαφέρεσθε μῆτε ὑπὲρ αὐτῆς, μῆτε ὑπὲρ παντὸς ἄντι μὲ ἀποβλέπει, εἶπεν ὁ Ἀλφρέδος κρατῶν αὐτὴν δυνατώτερον. Πιστεύσατέ με, κυρία Λαμβέρτου, ἀφήσατε τὰ πάντα εἰς τὸν ροῦν τῶν.

Ἐκείνη ἥτις εἶνε ἐκεῖ, ἀνῆκει εἰς ἐμὲ διὰ τῶν ἐσχυροτέρων δεσμῶν, οὓς ποτε ἐφαντάσθησαν οἱ ἄνθρωποι καὶ αἱ κοινωνίαι... Εἰσθε γυνὴ ἄνωτέρα τοῦ φύλλου καὶ τῆς τάξεώς σας, ὥστε καταλαμβάνετε καλῶς ὅτι ὑπάρχουσιν αἰσθήματα καὶ πράξεις, τὰς ὁποίας δὲν πρέπει τις νὰ μετροῖ μὲ τὸ σύνθετον μέτρον... Ἄφετε τὰς τύχας μας νὰ ἐνεργήσωσι καὶ μὴ μὲ ἀναγκάσῃτε, σᾶς λέγω νὰ μεταχειρισθῶ καθ' ὑμῶν μέσχα, τὰ ὁποῖα ὀφείλω νὰ λάβω διὰ νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ ταράξητε τὰ σχέδιά μου.

— Αἱ ἀπειλαὶ οὐδέποτε μὲ ἐφόβισαν, ὑπέλαβεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα ἀταράχως, καὶ εἶμαι ἀναίσθητος εἰς τὴν κολακείαν... Ἄφετέ με νὰ διέλθω, κύριε, διότι ἔχω δικαίωματα ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς αὐτοῦ πλάσματος, ὡς ἐπὶ ἰδίας μου κόρης· πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃ, πρέπει...

— Δὲν θὰ τὴν ἰδῇτε...

— Ὅα ἤθετε τόσον χαῖνος, ὥστε νὰ μεταχειρισθῇτε τὴν δύναμιν κατὰ μίαν γραίαν γυναικὸς;

— Ὅα ἤματι, ἐπιθύρουν ὀργίλως ὁ Ἀλφρέδος.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἀπεξεδύθη τὸν μανδύαν του καὶ ἐλάβετο τῆς Σουσάννης μετὰ σφοδρότητος, ὅπως τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὸν οἶκον. Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἦτο πολὺ ἀσθενὴς διὰ τὴν ἀντιστῆ, ἀλλ' αἰσθανομένη ὅτι ὁ Ἀλφρέδος τὴν μετέφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας του εἰς τὸν οἶκον, ἐφώνησε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ.

— Ἀδελαῖς, τέκνον μου, εἰμ' ἐγώ, ἡ πτωχή σας Σουσάννα, τὴν ὁποίαν ἐμποδίζουσιν νὰ ἔλθῃ μέχρ' ὑμῶν.

Αἱ φωναὶ αὐτῆς ἠνάγκασαν τὸν Ἀλφρέδον νὰ μετατρέψῃ ἀπόφασιν καὶ παραιτήσῃ τὸ σχέδιόν

του· ἄφησε λοιπὸν τὴν γραίαν νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ὄχημα καὶ τῇ εἶπεν ἀγρία φωνῇ,

— Δυστυχὴς τρελλή! σιώπησον... Θέσεις λοιπὸν νὰ ἐξυπνήσῃς τοὺς γείτονας καὶ γνωστοποιήσῃς καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον (καὶ ἔδειξε τὸν ἀμαξηλάτην) ὅτι ὀφείλει νὰ ἄγνοῃ... Σκέψου διὰ τὸ σκάνδαλον καὶ...

— Ἀδιάφορον διὰ τὸ σκάνδαλον! ἀρκεῖ ἡ αἰσχρὰ αὐτῇ ἀπαγωγὴ νὰ μὴ γείνῃ...

Καὶ ἐφώνασεν — Ἀδελαῖς!

Τὴν φορὰν ταύτην ἀσθενὴς τις θρηνώδης φωνὴ ἀπεκρίθη ἐκ τῆς ἀμάξης,

— Τίς μὲ φωνάζει; Ποῦ εἶμαι; Δίκαιε Θεέ! εἶνε τοῦτο δυνατόν!

Ὁ Δουκλέρκ ἠθέλησε νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά του εἰς τὸ στόμα τῆς Κ. Λαμβέρτου διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ὁμιλῇ· ἀλλ' ἐκείνη ἀντέστη, δυνατώτερον φωνάζουσα.

— Εἰμ' ἐγώ, φιλάττη Ἀδελαῖς, ἡ Σουσάννα σου. ἡ φίλη σου! ἡ φίλη τῆς μακαρίτιδος μητρός σου!

— Σουσάννα! ἐπανελάθεν ἡ φωνὴ ἐκ τῆς ἀμάξης.

Ταῦτοχρόνως γυνὴ τις περιεκαλυμμένη μαύρην μεταξινὴν μηλωτὴν μὲ κεφαλὴν γυμνὴν καὶ κόμην ἐν ἀταξίᾳ, ἐξῆλθε τοῦ ὀχήματος καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν ὡς παράφρων. Αἱ προσπάθειαι τοῦ Δουκλέρκ ἀπέβησαν μάταιαι· ἄφησε λοιπὸν φρικώδεις προφύρων ἀράς τὴν Κ. Λαμβέρτου νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Ἀδελαῖδα, ἥτις ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας τῆς γραίας φίλης τῆς.

Ἡ Κ. Γρανσάμ κατείχετο ὑπὸ εἴλους τινος φρενήτιδος, ἥτις ἦν ἀποτέλεσμα τοῦ σφοδροῦ πυρετοῦ, ὅστις τὴν κατεβίβρωσκειν. Οἱ λόγοι τῆς ἦσαν ἀσυνεπεῖς καὶ ἄσχετοι· ἔμεινε δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Καλῆς Γυναικὸς ἰσχυρῶς προσκεκολλημένη.

— Σουσάννα, ἐκραύγασεν, ἐγκαίρως ἐφθάσατε... ὁ θεὸς σᾶς στέλλει... σᾶς ἐπρόδωκα... σᾶς ἐφοβούμην, μὲ ἠνάγκασαν νὰ ὑποσχεθῶ ὅτι πλέον δὲν θὰ σᾶς ἰδῶ, ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὰ μυστικά μου... Ἀλλ' ὄχι, ἐξηκολούθησε φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ ὄχημα αὐτὸ, ἡ νυκτερινὴ αὐτὴ ἀπόδρασις, τὸ σκότος αὐτὸ δὲν ὑπάρχει, ὀνειρεύομαι, παραφρονῶ... Σουσάννα, ἃς ἀκούσω τὴν φωνὴν σας, αὐτὴ θὰ μὲ καθυσχάσῃ, αὐτὴ θὰ καταπαύσῃ τοὺς φόβους μου. Θεέ μου! ἔχχσα τὸν νοῦν μου.

— Δυστυχὴς! ἐπιθύρειν ἡ Καλὴ Γυναῖκα, καὶ ὅμως αὐτὰ εἶνε ἀληθῆ!

— Όχι! Όχι! μὴ μοι τὸ λέγῃς ἀνέκραξεν ἡ Ἀδελαΐς χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, δὲν θέλω πλέον τίποτε, δὲν πιστεύω πλέον τίποτε, ἐμπιστεύομαι ὁλοσχερῶς εἰς σᾶς. Ἀγρυπνήσατε ἐπ' ἐμοῦ, προστατεύσατέ με... Δύνασθε νὰ μὲ κάμντε ὅ,τι θέλετε πρὸς Θεοῦ ἄς παύσῃ αὐτὸ τὸ ὄνειρον πλέον, ἄς παύσῃ...

Ἡ Σουσάννα ἐνόησεν ὅτι εἰς ἣν διανοητικὴν κατὰστασιν εὐρίσκετο ἡ Ἀδελαΐς, εὐκόλῳ τῇ ἦτο νὰ ἀναλάβῃ πᾶσαν τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιβρῶσιν τῆς.

— Ναι, εἶπε, θὰ σᾶς συνδράμω, ἀφοῦ θέλετε. Ἄν, καθὼς πιστεύω, ἐξήλθατε τοῦ πύργου ἐν ἀγνοίᾳ πάντων, δύνασθε πάλιν νὰ ἐπιστρέψετε τοιοῦτοτρόπως εἰς αὐτόν... Λοιπὸν ἀκολουθήτε μοι, Ἀδελαΐς. Ἐπανέλθετε εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἐπρεπε νὰ παραιτήσητε, καὶ ἂν ἡ δύναμις σᾶς λείπῃ διὰ νὰ ὑπάγῃτε, ἡ γραία φίλη σας εἶναι ἀρκούντως ἰσχυρὰ ἀκόμη ὥπως σᾶς ἄρῃ ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῆς.

Εὐσθενῆς τις χεὶρ ἠθέλησε τότε νὰ διαχωρίσῃ τὰς δύο γυναῖκας, αἵτινες διέμενον πάντοτ' ἐνηγκαλισμέναι.

— Ἄς παύσουν αὐτὰ ἐβροντοφώνησεν ὁ Δουκλέρκ. Πρέπει νὰ ὑποθέσητε, κυρία Λαμβέρτου ὅτι οὗτ' ἐγώ, οὔτε ἡ Ἀδελαΐς προσέδημεν εἰς τοιοῦτο διάβημα χωρὶς ὀρίμως νὰ σκεφθῶμεν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν λόγους ἰσχυροτάτους ἢνα φθάσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγκην. Μὴ καταχρᾶσθε λοιπὸν τῆς στιγμιαίας ταραχῆς καὶ ἐξασθενείας τῆς Ἀδελαιίδος διότι αὐρίον θὰ μετανοήσῃ ὅτι ὑπεχώρησεν εἰς τοὺς λόγους σας καὶ ἀφοῦ τέλος συνέλθῃ τῆς λειποθυμίας τῆς...

— Ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀποκτήσητε, εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα μετ' ἐνεργείας, σφίγγουσα τὴν Ἀδελαιίδα εἰς τὸ στήθος τῆς.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πάλιν, κυρία, δότε ἐν τέλος εἰς τὴν γελοίαν αὐτὴν σκηνήν. Ἄν ἡ αὐστηρότης ὑμῶν καταδικάζῃ μίαν πράξιν ὥσως καθ' ἑαυτὴν ἐνοχον, δύνασθε ὅμως ὑπὲρ πάντα ἄλλον καλλίτερον νὰ ἐκτιμήσητε τὰς ἰδιαιτέρας περιπτώσεις δι' ἃς καθίσταται συγγνωστέα. Γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾶτε εὐκρινῶς τὴν Ἀδελαιίδα δὲν λησθάνετε λοιπὸν οἶκτον εἰς τὰ δεινὰ τῆς; Θέλετε ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῶν θλίψεων; Δὲν βλέπετε ὅτι ὁ βίος τῆς εἶνε ἀνυπόφορος πλησίον ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον καταφρονεῖ καὶ μισεῖ; Διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τύπους τινας, περὶ ὧν ἀδιακόπως τῇ λέγετε, πρέπει νὰ

ὑποστῇ ἄνευ διζμαρτυρήσεως τὴν φρικωδεστέραν τύχην, ἥτις ἐπεβλήθη ποτὲ εἰς μίαν γυναῖκα;

— Σιωπῇ, πονηρὸν πνεῦμα! διέκοφεν ἡ Κ. Λαμβέρτου. Τολμᾶτε ἀκόμη νὰ ἐπαναλάβῃτε ἐνώπιόν μου τὰ ἄθλια ἀξιώματα δι' ὧν ἐφαρμακεύσατε τὴν καρδίαν τῆς; Ἐκεῖνη ἦτον εὐπειθὴς καὶ τὴν κατεστήσατε ἀντάρτιδα ἦτον εὐσεβὴς καὶ τὴν κατεστήσατε ἐναγῇ... Κατεστρέψατε ἐν ὀλίγαις ὥραις τὸ ἔργον εἰκοσιν ἐτῶν συμβουλῶν, φροντίδων, προφυλάξεων... Σιωπῇ, σᾶς λέγω, δὲν θέλει νὰ σᾶς ἀκούσῃ... μετανοεῖ διότι σᾶς ἤκουσε...

Ἡ ἐπίμονος αὕτη ἀντίστασις ἐξώργισεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὸν Δουκλέρκ.

— Καὶ τίς εἰσθε σεῖς, κυρία ἡρώτησε μετ' ἀκατασχέτου ἀγανακτήσεως, καὶ ὀμιλεῖτε μετὰ τοσαύτης ἐμπιστοσύνης; Τί εἰσθε διὰ τὴν Ἀδελαιίδα, καὶ ἐν τίνι δικαιώματι τῇ ἐπιβάλλετε θέλησιν;

— Τί εἶμαι δι' αὐτήν; ἐπανέλαβεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα ὡσεὶ γαυριῶσα. Εἶμαι ἡ συντρίψις τῆς, εἶμαι τὸ καθήκον τῆς, εἶμαι ἡ φωνή, ἥτις τῇ λέγει, «Ὁπίσω» καθ' ἣν στιγμὴν σπεύδει ἀφρόνως πρὸς τὸ βράθρον. Σεῖς δὲ εἰσθε ὁ δαίμων ὁ ὠθῶν αὐτὴν πρὸς τὴν ἄβυσσον.

Ὁ Ἀλφρέδος ἔμελλε νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τῷ ἀφήσῃ καιρὸν, ἡ Σουσάννα ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνομένη περιπαθῶς πρὸς τὴν Ἀδελαιίδα.

— Ὀμιλῆσατε, τέκνον μου. Ἐξέλθετε τῆς συνουσίας ταύτης καταστάσεως, ἥτις δὲν ἀνήκει εἰς στιγμὴν τοσοῦτον ἐπίσημον. Ἐνώσατε τὴν φωνὴν σας μετὰ τῆς ἐμῆς... Εἶπατε εἰς τὸν ἐγωιστὴν αὐτὸν ἄνθρωπον ὅτι παραιτεῖσθε τοῦ ἐνόχου σχεδίου, οὐ ἐτολμήσατε νὰ δεχθῇτε τὴν συμμετοχὴν... Εἶπατέ τῷ ὅτι δὲν θέλετε νὰ ἀτιμασθῇτε ἐνώπιον τοῦ κόσμου, νὰ ἐγκαταλείψῃτε τὸ τέκνον σας νὰ παραιτήσητε τὴν συζυγικὴν στέγην... Εἶπατέ τῷ ὅτι ἐξ ὑπαρχῆς τὰ ἐγκλημα σᾶς προξενεῖ τρόμον, καὶ ὅτι μετκαλεῖσθε... Διατάξετέ τον ν' ἀπομακρυνθῇ μόνος, καὶ ἐπανέλθετε μετ' ἐμοῦ ὅπου ὁ θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι σᾶς διατάττουσι νὰ μένητε.

— Σουσάννα, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Γρανσάμ μετὰ φωνῆς τεταραγμένης, ἂν θέλητε νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ὀμιλεῖτε μοι περὶ τοῦ υἱοῦ μου, περὶ τοῦ δυστυχοῦς τέκνου μου, τὸ ὁποῖον μοι ἔττεινε τοὺς μικροὺς τοὺς βραχίονας καθ' ἣν στιγμὴν ἐπίστευα ὅτι διὰ τελευταίαν φράζαν τὸ ἐναγκαλιζομαι... Ναι, ναι, ἔχετε δίκαιον, Σουσάννα ἄς ἀναχωρήσωμεν, ὁφείλω νὰ ἐπιστρέψω πλησίον τοῦ υἱοῦ μου.

Καί ἔσυρε τὴν Καλὴν Γυναικίκα μετὰ νευρώδους ζωηρότητος, προσπαθοῦσα νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Ὁ Ἀλφρέδος ἐτέθη τότε πρὸ αὐτῆς πλήρης ὀργῆς.

— Θέλετε νὰ ἐπανίδητε τὸν υἱὸν σας! ὑπέλαβε μετὰ δεικτικῆς εἰρωνείας· ἀλλὰ λησμονεῖτε ὅποιος εἶνε ὁ πατήρ του. Λησμονεῖτε ὅτι θὰ ἐπανεύρητε πλησίον τῆς κοιτίδος του τὸν δολοφόνον τοῦ ἀδελφοῦ σας Γουστάβου.

Ἡ Ἀδελαῖς ἀρῆκε φορικῶδῃ οἰμωγῇ καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὡς εἰ ἐξήτει ἕλεος· ἀκούσασα δὲ τὴν ἐξάλλον ταύτην ἀποκάλυψιν, ἡ Κ. Λημβέρτου ἐφοκίασε, καὶ ἐψιθύρισε ἀσθενῶς.

— Θεέ μου! τί λέγει;

Ὁ Δουκλέρκ ἐνόησας ὁποῖαν ζωηρὰν καὶ βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἐπὶ τῶν δύο γυναικῶν ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ. Καὶ λοιπὸν προσέθηκεν, ἀπειθυνημένος πάντοτε πρὸς τὴν Ἀδελαῖδα. — Ναι, τὸν δολοφόνον τοῦ ἀδελφοῦ σας Γουστάβου, ὃν τόσον ἠγαπήσατε! Ὑπάγετε νὰ ἀναλάβετε πλησίον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον τρυφερὰς καὶ περιπαθοῦς συζύγου. Ὑπάγετε νὰ τὸν ἀνακουφίσετε ἀπὸ τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια ἡ τύψις τοῦ συνειδότος καὶ ὁ φόβος μὴ ἀνακαλυφθῇ τῷ προξενούσιν. Ὑπάγετε νὰ δεχθῆτε ἀκόμη τὸ γλυκὺ μειδιάμα του, νὰ τῷ δώσετε τὰς περιπαθεῖς θωπείας σας. .

— Σιωπήσατε! σιωπήσατε! ἐκραύγασεν αἴφνης ἡ Ἀδελαῖς μεθ' ὀργῆς· θὰ καταρασθῶ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, θὰ καταπατήσω καὶ τιμὴν, καὶ φιλίαν καὶ καθῆκον, παρὰ νὰ ὑποφέρω μίαν μόνην στιγμὴν τοιαύτας βασάνους. . . Ἀλλ' ὁμιλεῖτε, Σουσάννα, προσέθηκε μετ' ὀνότου ἱκετευτικῶν ἐνοῦσα τὰς χεῖρας· διαψεύσατε τὴν αἰσχυρὰν ταύτην συκοφαντίαν. . . Ἀκούετε τί λέγει; ἡ φορικῶδης αὐτῇ ὑπόνοια θὰ μὲ καταστήσῃ τρελλήν. . . μετ' ἡνάγκης νὰ παραιτήσω πάντα, περιουσίαν, ὑπόληψιν, οἰκογένειαν διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω. . . Ἀποκρίθητε εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην σὰς παρακαλῶ, σὰς διατάσσω. Ἀποκρίθητε, διότι γνωρίζετε τὴν ἀλήθειαν. . . Εἶπατε ὅτι ἐψεύσθη καὶ θὰ τὸν ἀποκρούσω ὡς αἰσχυρὸν συκοφάντην! . .

Καίτοι ἐκ τοῦ σκότους δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ τις τοὺς χαρακτῆρας τῆς Κ. Λημβέρτου, ἐδύνατο ὅμως νὰ εἰκάσῃ ἐκ τοῦ τρόπου ὅλου τοῦ σώματός της, ὅτι διέκειτο εἰς θανάσιμον ἀγωνίαν.

— Καὶ τί σὰς ἐγέννησε τὴν ἰδέαν ταύτην; εἶπε μετ' ὀργῆς ὑπόκωπον.

— Θὰ τὸ ἀρνηθῆτε κυρία Λημβέρτου; ὑπέλαβε

ὁ Δουκλέρκ. Θὰ τολμήσητε νὰ ὑπερασπίσητε τὸν Γρανσάμ κατὰ τῆς ἀποτροπαίου ταύτης πράξεως; Τὸ κατ' ἐμὲ, εἶμαι τώρα βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐνοχος τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του. Ὅτε ἐξῆλθα εἰς Ὁξερράην, πρὸ τινων μηνῶν, δὲν ἐδυνάμην νὰ τὸν πιστεῦσω ἐνοχον τοιαύτης κακουργίας. Τὸν εἶδον χαυνὸν καὶ προδότην κατὰ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν, ἀλλ' ἡ χαυνότης τοῦ αὐτοῦ μ' ἔκαμνε νὰ πιστεύω ὅτι ᾔθελεν ὀπισθοδρομήσει ἐνώπιον μιᾶς δολοφονίας, καὶ ἀκόμη σήμερον ὑποθέτω ὅτι εὐνοϊκῇ τις περίστασις καὶ ἡ βεβαιότης τῆς ἀτιμωρησίας τὸν ὥθησαν μόναι εἰς τὸ τόλμημα τοῦτο. Ὅταν ὁ υἱός σας Διονύσιος μοι ἐδιηγήθη μετὰ τῆς συνήθους του φιλαλληθείας, τὰς γνωστὰς περιπτώσεις τοῦ θανάτου τοῦ Γουστάβου, οὐδεμίαν ὑπόνοιαν ἐσχημάτισα κατὰ τοῦ Γρανσάμ, νομιζὼν ἐνοχον ἐμὲ ἂν ἔκαμνον τοιαύτην καὶ ἐνθυμείσθε πόσον ἡ διαγωγὴ μου πρὸς τὴν Ἀδελαῖδα καὶ τὸν σύζυγόν της ὑπῆρξε γενναία. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ ἐπανιδῶ πλέον τὴν ἀρχαίαν μνηστήν μου, ὅταν ἡ τύχη μὰς συνήντησεν εἰς τὸ ἔλος. Γνωρίζετε τί συνέβη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας καὶ πῶς μετὰ λυσσώδη πάλην πρὸς τὸν Διονύσιον, ἔτρεξα εἰς τὸν πύργον νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀντίπαλόν μου περὶ τοῦ κινδύνου ὃν διέτρεχεν. Ἡ ἀνεξήγητος τότε ἐπέμβασις σας, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ υἱός σας ἐφαίνετο ἀπολωλώς, ἔρριπεν εἰς τὸ πνεῦμά μου τὸν σπόρον τῆς ἀμφιβολίας. Ἐν τούτοις, ἡ Ἀδελαῖς δύναται νὰ σὰς εἴπῃ, ὅτι κατὰ τὰς συναντήσεις μας, ὧν γνωρίζω ὅτι σὰς ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν, οὐδέποτε τῇ ἀνέφερόν τι περὶ τούτου. Ἐμίσουν τὸν Γρανσάμ, ἀλλ' ἐθεώρουν ἔγκλημα καὶ νὰ τὸν δυσφημήσω· τέλος κατὰ τὴν πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπ' ἀνοδὸν μου ἐνταῦθα ἀπεφάσισα νὰ ἐμβαθύνω ἐπιμελῶς εἰς τὸ συμβάν ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἀορίστους τινὰς καὶ συγκεχυμένας ἰδέας εἶχον. Ἠρεύνησα, συνήθρισα ὅλας τὰς δυνατάς λεπτομερείας περὶ τῆς φορικῶδους ταύτης καταστροφῆς, καὶ ἔμαθον ὅτι ἐκ τοῦ ὕψους μιᾶς κοιλάδος, ἥτις ἐπισκοπεῖ τὴν μολλιέρκ, ἐδυνήθητε νὰ ἴδητε πᾶν ὅ,τι συνέβη. Συσχετίζων λοιπὸν τὴν περίπτωσιν ταύτην τοῦ μίσους σας κατὰ τοῦ Γρανσάμ, τῆς ἀπελπισίας σας ὅταν ἐμάθετε τὸν γάμον τῆς Ἀδελαῖδος μετ' αὐτοῦ, τὴν ἐξάλλον ἐπιρροὴν ἣν ἐξηκολήσατε ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀπόπειραν τοῦ Διονυσίου, περιῆλθον εἰς τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶδατε τὸν κύριόν σας, διαπράττοντα ἔγκλημα, τὸ ὅποιον εἴτε ἐκ χριστιανικῆς ἀρετῆς, εἴτε ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας, δὲν ἀπεκαλύψατε μέχρι τοῦδε εἰς οὐδένα. . .

(ἀκολουθεῖ)